le head öppetust andis ja moistis neile kohhut. Kui Wilistid sedda said kuulda, siis moistsid nemmad kül sest, et isse wallitsusse assi nüüd Israelile sanud, kui prohwet Samuel hakkand wallitsema. Wilistid arwasid siis nüüd ennam mitte aega ollewad nenda rahhul seista, sepärrast läksid nemmad aegsaste Israeli wasto ta söddima. Said teised sedda kuulda, siis tulli sesuggune kartus nende peäle, et nemmad tullid Samueli jure tedda palluma, et ta piddi Jehowa palluma, et nemmad saaksid Wilistide käest peästetud. Samuel teggi sedda ka, ja ohwerdas pölletamisse ohwrit se asja pärrast. Jummal wõttis ka temma palwet nenda wasto, et kui Wilistid ollid peäle tullemas, siis laskis Jehowa nenda mürristada, et waenlased se sure mürrina pärrast wägga hakkasid kartma, ja siis lõdi neid ka mahha. Selle imme asja pärrast laskis Samuel üht tähtkiwwi senna panna, sellele sai se nimmi Eben-Eser, sest ta ütles: Seie male on Jehowa meid aitnud.

Senni kui Samuel ka wallitsemas olli, siis olli Israeli rahwal ikka hea põlli ja woimus kä. Kui nüüd Samuel ni wannaks sai, et temma ei joudnud mitte sedda rasket ammetit ükši üllespiddada, siis panni ta ommad poiad ka kohtomõistiks, kes olli Joel ja teine Abia; agga nemmad ei olnud mitte nisugused kui nende wanna issa Samuel, sest nemmad noudsid kasso tagga, ja wõtsid melehead, nemmad pöörsid õigust kõwweraks, et rahwa meel pahhaks sai; sest nemmad ollid jo öppind Samueli käest ikka õigust sama, ja nüüd sai se luggu teist wisi. Sepärrast tullid Is-